

פרק ראשון ביצה

דף ב'

מוקצה

הכל מודים, שדבר שאינו ראוי כלל בשבת ויום טוב, כגון חול ועפר, אסרו חכמים לטלטלו ולהשתמש בו בשבת ויום טוב.

אבל נחלקו חכמים בדין **דבר שמצד עצמו ראוי הוא להשתמש בו** ולאוכלו בשבת ויום טוב, **אבל האדם הסיח דעתו ממנו** שלא להשתמש בו בשבת ויום טוב, כגון נתן שמן בנר כדי שידלק, וכבה הנר, אותו שמן ראוי לאכילה מצד עצמו, אבל זה שנתנו בנר ונתכוון שידלק, הסיח דעתו ממנו.

לדעת רבי שמעון – מאחר שבאמת ראוי השמן לאכילה, **אינו מוקצה, ומותר** לטלו מהנר ולאוכלו בשבת ויום טוב.

ולדעת רבי יהודה – מאחר שהסיח דעתו מהשמן שלא ישתמש בו בשבת ויום טוב, **נעשה מוקצה, ואסור** לטלו מהנר בשבת ויום טוב.

נולד

נתבאר, שנחלקו חכמים בדין דבר שמצד עצמו ראוי הוא, אבל האדם הסיח דעתו ממנו שלא להסתפק בו בשבת ויום טוב, האם הוא מוקצה או לא.

ויש **דבר נוסף, שמצד עצמו ראוי הוא בשבת ויום טוב, אבל גרוע הוא משאר מוקצה** שהאדם הסיח דעתו ממנו, והוא דבר שכלל לא היה בעולם קודם שבת ויום טוב, ונולד בו ביום.

שכן יש מקום לומר, שגם לדעת האומרים אין מוקצה לאיסור, הטעם לכך, משום שידע בו האדם קודם שבת ויום טוב, ואף שהסיח דעתו ממנו מלהסתפק בו, מכל מקום דעתו עליו, שאם בכל זאת יצטרך לו, ישתמש בו, מה שאין זה שנולד בשבת ויום